

Capitolul 12

Isus Mielul de jertfă

- 11:47-12:50 -

Acest pasaj dezvoltă ideea zugrăvită în capitolul 11a. Isus avea El Însuși să urmeze traseul lui Lazăr: avea să moară pentru ca apoi să învieze. Moartea lui Lazăr anticipează moartea lui Isus. La fel cum moartea lui Lazăr nu a însemnat că nu este iubit de Domnul și a avut un rol în planul marelui Creatorului, la fel avea să fie și moartea lui Isus. Dacă în capitolul 11a se anticipează moartea lui Isus, în 11b-12 Ioan ne vorbește deslușit despre ea. Când L-a recunoscut pe Isus ca și Mesia, Ioan Botezătorul a rostit două lucruri fundamentale despre El:

- El este Fiul lui Dumnezeu!
- Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!

Ioan, prin aceste afirmații, punctează cele două erori fundamentale din teologia lui Israel despre Mesia. Evreii nu recunoșteau natura divină a lui Mesia și nu se așteptau ca Acesta să sufere și să moară. În discuția lui Isus cu Nicodim Isus reia aceste două idei teologice cheie: **identitatea lui Mesia și natura lucrării Sale**. El încearcă să corecteze în teologia lui Nicodim cele două erori fundamentale. În același timp Isus mai punctează două adevăruri despre Mesia: El a venit și pentru Neamuri și va fi respins de ai Săi. Deși aceste două lucruri fuseseră profețite cu claritate în vechime, evreii nu le integrau în teologia lor. Este interesant că din capitolul 3b până în capitolul 10, Ioan insistă pe identitatea lui Mesia și pe motivele pentru care a fost respins de ai Săi. Cu alte cuvinte, El se focalizează pe identitatea lui Mesia și respingerea Sa de către ai Săi, dar nu acordă mare atenție sacrificiului pe care avea să-L facă Isus. El este menționat de câteva ori direct sau indirect, dar nu reprezintă o temă majoră în narațiunea Evangheliei. Să ne aducem aminte referirile la suferința și moartea lui Isus din capitolele 3b-10:

- **6:51** – *este trupul Meu pe care Îl voi da pentru viața lumii* (deși am văzut că acest verset poate suporta și o altă interpretare).
- **7:33** – *Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis.*
- **8:21** – *Eu mă duc, și Mă veți căuta...*
- **10:17** – *Tatăl Mă iubește pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau.*

Observăm că de-abia în capitolul 10 Ioan ne oferă un verset care ne vorbește în mod direct de lucrarea de jertfă a Fiului lui Dumnezeu. Înțelegem deci că Ioan până în capitolul 10 insistă pe divinitatea lui Isus, iar începând din capitolul 11 insistă pe lucrarea Sa de jertfă. El își organizează teologia în Evanghelie pornind de la următoarele două întrebări:

- Cine trebuia să fie Mesia?
- Ce trebuia El să facă?

Și vom vedea că o va adăuga și pe a treia:

- Și cum trebuia să reacționeze Israel față de Mesia?

Subsecțiunea 11b-12, în mod cert, are ca și temă centrală suferința și moartea lui Mesia. Ioan ne vorbește acum în mod direct și deslușit despre lucrarea de jertfă a Fiului. Fiecare pasaj din această subsecțiune înalță ideea morții și suferinței lui Mesia. Mai sunt însă două teme

centrale în această subsecțiune, și anume:

- Respingerea lui Isus de către ai Săi, respingere profețită cu mult înainte.
- Mărturia și rolul unor personaje, actori inconștienți în pregătirea momentului jertfirii Fiului lui Dumnezeu.

Vom regăsi cele trei teme unificatoare în pasajele subsecțiunii. Primul pasaj 11:47-57 este superb. L-am putea intitula: înainte de Paște, Marele Preot alege Mielul de Jertfă. Gândul de a-L omorî pe Isus era în inima liderilor lui Israel de multă vreme. Însă acum, după învierea lui Lazăr, gândul devine mult mai puternic, iar ei sunt mai hotărâți ca niciodată. Ioan nu uită să insiste asupra adevăratelor lor motive. Ei nu căutau adevărul și nici nu erau sinceri în a analiza cu atenție identitatea lui Isus. Ei voiau să își ia partea în această lume, iar Isus le stătea în cale. Partea lor în această lume însemna gloria și banii mulțimii. Dar, după învierea lui Lazăr, mulțimea, ca niciodată, mergea către Isus. Ei erau plin de invidie și pizmă, și robiți de frica că își vor pierde din partea lor în această lume. Argumentele pe care le invocă Fariseii sunt copilărești: *Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni Romanii și ne vor nimici locul nostru și neamul.* Ei vor să pară prin decizia lor salvatorii neamului. Ei de fapt sunt salvatorii propriului loc scaun. Poate temerea de ura romanilor era reală, dar nu soarta poporului îi îngrijora pe ei, ci propria lor soartă. Fără popor, de unde glorie, de unde bani? Caiafa pune însă punctul pe I: Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru... Aceasta era de fapt problema în discuție: nu adevărul, nu Dumnezeu, nu poporul, ci folosul lor. Caiafa rostește fără să vrea niște cuvinte atât de adevărate despre moartea lui Isus: să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul? Ioan ne spune că acel lucru nu l-a spus de la el, ci fiindcă era mare preot în anul acela, a proorocit că Isus avea să moară pentru neam. Este fantastic modul în care a lucrat Dumnezeu. Caiafa ocupa o funcție foarte importantă în Israel, cea mai importantă de fapt. Din pricina funcției, el trebuie să Îl valideze pe Mesia. Dar Caiafa nu era interesat de împlinirea funcției Sale înaintea lui Dumnezeu, ci de folosul său în această lume. Cu toate acestea, din pricina funcției și în pofida urii sale față de Isus, Dumnezeu îi pune pe buze exact acele cuvinte care să îl autentifice pe Isus ca Mesia, Mielul de jertfă. Să nu uităm contextul în care se petrec aceste lucruri. Versetele 11:55-57, ne descoperă că suntem chiar înainte de Paște. Isus avea să fie adevăratul Miel Pascal spre eliberarea lor din robia păcatului și a întunerului. Înainte de Paște, oamenii vorbeau despre Isus. Înainte de Paște, mielul ce trebuie pregătit cu grijă era în centrul preocupării Iudeilor. Iată că acum Isus era în centrul preocupărilor lor. Fără să își dea seama ei erau cu ochii pironiți înainte de Paște spre Adevăratul Miel. Marele Preot era Cel care împlinea cele mai importante ritualuri de la Templu. Erau anumite ritualuri pe care le împlinea Însuși Marele Preot. Paștele era o sărbătoare specială. Iar rolul Marelui Preot era esențial. Orice preot verifica înainte de jertfire animalul pentru jertfă pentru a vedea dacă este fără cusur și dacă este potrivit pentru jertfă. Acum, Marele Preot a decis că Isus este Mielul potrivit pentru Jertfa Pascală, și el însuși s-a implicat pentru a-L jertfi. Dumnezeu este stăpân peste istorie! El guvernează peste orice detaliu din viața unui om. Și El își va duce la îndeplinire planurile chiar prin aceia care Îl urăsc și care se luptă cu toată puterea împotriva Lui! Ce măreț este Dumnezeul nostru!

După decizia pe care au luat-o Iudeii, Isus a hotărât să plece într-o cetate numită Efraim. Cred că este momentul să ne oprim și să medităm asupra încercărilor pe care le-a avut Isus în cei trei ani și jumătate de lucrare publică. Au fost trei ani plini de încercări și dureri. Una din ele a fost amenințarea morții și ura Fariseilor. Trei ani el a trăit sub amenințarea morții. Fariseii Îl urmăreau și doreau să-L prindă și să-L omoare. De mai multe ori au uneltit în ascuns, alteori au

pus mâna pe pietre să arunce în El, altelei au trimis soldați ca să fie prins. Isus cunoștea planurile lor, se încredea în Tatăl, dar umbla cu prudență prin Israel. De multe ori se ascundea și umbla pe ascuns. Ura oamenilor și amenințarea morții i-au tulburat deseori sufletul. Psalmii mesianici oglindesc atât de bine frământările sufletești ale lui Mesia. Și El s-a luptat cu frica, cu durerea adusă de împotrivirea și ura oamenilor. Prin Tatăl, El a biruit. El a crezut că Tatăl Îl va proteja, și că El va muri doar când lucrarea Sa publică se va fi încheiat. Isus se duce în cetatea Efraim. El știa că trebuia să moară de Paște, deoarece moartea Sa era mai mult decât moartea unui martir. Ea avea o semnificație teologică distinctă. Era o moarte unică. Era aducerea adevăratei jertfe pentru păcat.

Marele Preot era un actor inconștient. Oamenii care se pregăteau de Paște de asemenea. Urmează să intre în scena un alt actor care nu era conștient de rolul pe care îl juca în marea piesă a Creatorului. Este vorba de Maria care unge picioarele lui Isus cu un nard de mare preț. Nardul valora cât câștigul unui evreu pe un an întreg. Deci cu acea sumă de bani un evreu își putea întreține familia un an. Ce a motivat-o pe Maria să facă acest gest aparent necugetat? Maria Îl iubea pe Isus. După învierea lui Lazăr Îl iubea și mai mult și avea mai multă recunoștință față de El. Ea a vrut să facă ceva cu totul special pentru Isus, să facă ceva care să o coste, care să însemne o jertfă adevărată, care să oglindească dragostea ei nespunsă pentru Isus. Iuda intervine să o mustre pe Maria. Prin el glăsuia cel rău care vroia să o descurajeze pe Maria și să o facă să se îndoiască de valoarea gestului ei. Iuda este un alt actor inconștient din piesă. El avea să îl vândă pe Isus. Ioan ne descoperă cine era cu adevărat Iuda: un hoț care fura din pungă. Dacă unii încearcă să îl pună într-o lumină cât de cât pozitivă pe Iuda și emit ipoteze de genul: El a dorit de fapt să îl constrângă pe Isus să Își folosească puterea împotriva romanilor, Ioan exclude o astfel de ipoteză. El ne spune că era un drac, și că fura din banii care erau strânși în Numele Domnului pentru săraci. Cei 30 de arginți au cântărit enorm în decizia lui Iuda de a-l vinde pe Isus. Cu toate acestea, prin el s-a împlinit Scriptura și planul Tatălui. Deși el avea cu totul alte motivații, și nu urmărea nici negru sub unghie să îplinească planurile Scripturii, prin El S-a împlinit Scriptura.

Isus intervine să o apere pe Maria. Pentru Isus gestul ei nu a fost necugetat, nu a fost o risipă. Ne aducem aminte de acel minunat pasaj din Evanghelia după Luca când Isus intră în casa Fariseului Simon și o femeie păcătoasă a început să îi stropească picioarele cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul capului ei, să le sărute mult și să le ungă cu mir. În acel context, în care Simon gândea rău împotriva lui Isus pentru că acceptă așa ceva din partea unei femei păcătoase, Isus a zis lui Simon: Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. (Luca 7:44-46). Isus nu doar aprobă gestul femeii, dar îi spune lui Simon că, de fapt, la fel ar fi trebuit să reacționeze și el. Reacția femeii este reacția normală a oricărui păcătos în fața Dumnezeuului care îi dăruiește iertarea. Și nu doar că este o reacție normală, dar este o reacție pe care Isus o așteaptă. El știe că această reacție aduce pace în sufletului celui ce Îl adoră, și în același timp aduce bucurie în inima Sa, bucuria pe care o simte orice tată când este iubit și recunoscut de fiul lui. Isus îi ia și apărarea Mariei.

Când este vorba să răspundem cu dragoste la dragostea Lui, când este vorba să ne manifestăm dragostea față de Isus nici o dată nu va fi prea mult, nu va fi suficient, nu vom fi în situația să facem risipă. El merită să fie iubit. Și dragostea noastră pentru El, și jertfele pe care le vom aduce pentru El, nu se vor apropia niciodată de meritele Lui, de ceea ce el merită să

primească cu adevărat din partea noastră. Noi nu știm, și nu vom ști de fapt niciodată cu adevărat, ce a însemnat jertfa Sa pentru noi. În veșnicie vom explora această taină, dar niciodată nu o vom putea cuprinde. Cu cât ne vom cufunda în eternitate cu atât vom fi mai uimiți de dragostea dintre Tatăl și Fiul și unitatea lor desăvârșită, și cu atât vom începe să înțelegem cât de dureroasă a fost despărțirea adusă de cruce. Cum să putem răspunde cu adevărat, în mod echitabil cu dragoste la dragostea Celui ce ne-a iubit, dacă mereu, dimensiunea dragostei Sale va fi veșnic dincolo de ce putem înțelege și de ce ne putem imagina cu privire la dragostea Lui. Iată de ce Isus o încurajează pe Maria în jertfa adusă de ea. Maria nu a făcut ceva exagerat, nesăbuit. Aceasta este de fapt normalitatea, sau eternul drum spre normalitate. Gestul Mariei avea și o însemnătate teologică profundă de care ea nu era conștientă: La-o în pace, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele. Isus anunță prin aceste cuvinte moartea Sa. De fapt, gestul Mariei anunța moartea Sa. Era un obicei al Iudeilor ca trupurile celor morți să fie înfășurate în fâșii de pânză de in cu miresme (vezi Ioan 19:40).

Unii teologi vorbesc despre o ungere profetică a lui Isus ca Mare Preot sau Împărat. Este adevărat că preoții înainte să intre în slujbă erau unși cu untdelemn, inclusiv pe picioare. Deci ar putea acest gest să anunțe și intrarea lui Isus în slujba de Preot. El avea să fie Preot după rânduiala lui Melhisedec după ce avea Să se dea pe Sine jertfă pentru noi. Este cert, că gestul Mariei anunță moartea lui Isus despre care Isus vorbește cât se poate de deschis. Și este cert că Maria nu era conștientă de valoarea profetică a gestului ei. Astfel se alătură și ea în rândul actorilor care jucau fără să fie conștienți un rol important în scena răstignirii Fiului. Dar Maria este diferită de ceilalți actori. Deși nu este conștientă de valoarea profetică a gestului ei, ea Îl iubește pe Isus, și îi vrea binele. Gestul ei este o mângâiere și o încurajare pentru Isus.

Maria se jertfește pe sine pentru Isus? Oare Isus nu va face același lucru pentru ea? Deși dragostea lui Dumnezeu pentru noi este necondiționată, cu toate acestea dragostea rămășiței credincioase pentru Dumnezeu este o mare bucurie pentru El. Ne aducem aminte că Avraam a fost gata să Îl jertfească pe Isaac de dragul lui Dumnezeu. Oare ce a gândit în acele clipe Tatăl? Oare a gândit în felul următor: Dacă ea țărâna este gata să Își jertfească fiul pentru Mine, oare Eu Domnul dragostei nu voi fi gata să Îmi jertfesc Fiul de dragul ei? În Isaia 53, profetul ne spune că Mesia a văzut rodul suferinței și S-a înviorat. Rămășița cea credincioasă era bucuria care Îi era pusă înainte. Jertfa Sa nu a fost în van. Noi eram sensul jertfei. De aceea, dragostea curată a Mariei, în contrast cu ura celorlalți oameni a însemnat enorm pentru Isus. Când toți oamenii te urăsc și te resping, te poți întreba: ce rost are să mor pentru ei? Dacă ei, oricum nu se vor întoarce la Domnul, ce rost mai are jertfa? Dar era o rămășiță credincioasă. Ea dădea sens suferinței Fiului. Maria, făcea parte din această rămășiță și o reprezenta în chip simbolic prin gestul ei. Gestul ei, jertfa ei, anunța în mod profetic toate sacrificiile pe care aveau să le facă cei credincioși în istorie de dragul lui Isus. Isus putea vedea acest lucru în jertfa Mariei. Deși, Domnul ne iubește necondiționat, El așteaptă de la noi acea dragoste curată, din toată inima, ca a Mariei. El ne iubește necondiționat într-un anumit sens. Dar în același timp ne iubește condiționat. Iar dragostea Sa necondiționată nu este eternă. Cei ajunși în iad nu vor mai avea parte de dragostea Creatorului. Creatorul nu îi va mai iubi pe cei ce vor fi călcat în picioare pe Fiul Său Preaiubit. Sunt multe pasaje în Scriptură care ne spun că Domnul iubește pe cei care Îl iubesc și urăște pe cei ce Îl urăsc. Dragostea noastră contează! Da contează enorm pentru inima Lui, așa cum a contat dragostea Mariei pentru Isus. Să ne aducem aminte doar de Ps.91: Fiindcă Mă iubește, zice Domnul, de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi, și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta Mântuirea Mea.

Gestul Mariei și obiecția lui Iuda ridică o întrebare interesantă: care este legătura dintre dragostea de Dumnezeu și dragostea de oameni? Scriptura ne învață că dragostea de Dumnezeu se reflectă în dragostea de semenii, și că de fapt, iubirea aproapelui este dovada necesară a iubirii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, gestul Mariei ne aduce aminte că cele două iubiri nu se confundă, deși sunt strâns legate. Dumnezeu este o Persoană și dragostea pentru El este ceva special, aparte. Și iată că uneori dragostea de Dumnezeu intră la prima vedere în contradicție cu dragostea de oameni. Dar doar în aparență. De fapt, contradicția nu există niciodată. Însă, sunt anumite situații în care deciziile luate din dragoste de Dumnezeu nu sunt înțelese de cei din jur, și aduce acestora suferință și pierderi. Cu toate acestea, decizia noastră neînțeleasă de a-l iubi pe Dumnezeu este mereu spre binele celor din jur, este cel mai bun lucru pe care îl putem face în acel moment pentru ei. Chiar dacă Maria a privat mulți săraci de ajutor financiar, prin gestul ei ea a deschis pentru toți cei din jur (și apoi pentru milioane de credincioși de-a lungul istoriei) o perspectivă nouă asupra dragostei pentru Isus. Oare ce înseamnă a-L iubi pe Isus? Oare ce înseamnă a-L iubi mult pe Isus? Gestul ei ne deschide noi perspective. Devenim conștienți că putem iubi mai mult, că putem jertfi mai mult. Gestul Mariei este o piesă dintr-o minunată expoziție.

Este vorba de expoziția celor care L-au iubit pe Dumnezeu într-un chip special. Expoziția începe cu jertfele sfinților din Scriptură, pentru a continua apoi cu jertfele aduse în istoria Bisericii. Expoziția nu este încă finalizată. Mai este loc pentru noi declarații de iubire, pentru noi vase de nard curat? Apropo, care este vasul tău cu mir sau care este pricina ta de laudă, ca să folosim cuvintele apostolului Pavel:

*„Tot așa a rânduit Domnul ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. Dar Eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; **căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă.** Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie să o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie. Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor ca să câștig pe cei mai mulți.” (1 Cor.9:15-19)*

Întrebarea fundamentală a vieții de credință este dacă Îl iubești pe Isus și cât de mult Îl iubești? Gesturi ca ale Mariei ne ajută să ne radiografiem dragostea noastră pentru Isus și ne provoacă să ne lărgim inimile și să Îl iubim și mai mult pe Domnul Isus.

Pasajul se încheie cu decizia Iudeilor de a-l omorî și pe Lazăr. Ioan nu uită să demaște și mai mult motivația din inima liderilor religioși. Ei erau cu adevărat niște hoți și tâlhari. Nu erau interesați de dreptate, de adevăr, de Dumnezeu. Adevărul lor era interesul lor, partea lor în această lume, parte pentru care erau gata să facă orice, chiar să omoare un om nevinovat ca Lazăr, care avea singura vină că a fost înviat din morți. Aceste detalii oferite la finalul pasajului întărește și mai mult interpretarea că învierea lui Lazăr a avut menirea să pregătească inima poporului pentru moartea lui Isus. Este minunea cu cel mai mare impact, și este făcută cu puțin timp înaintea crucificării. Vom observa că însăși primirea care I s-a făcut lui Isus în Ierusalim era datorată în cea mai mare parte de semnul cu învierea lui Lazăr: *„Toți cei ce fuseseră împreună cu Isus, când chemase pe Lazăr din mormânt și-l înviase din morți, mărturiseau despre El. Și norodul I-a ieșit în întâmpinare pentru că aflase că făcuse semnul acesta”.* (12:17-18).

Mulțimea L-a întâmpinat cu mare bucurie. De fapt, ei l-au primit ca pe Mesia: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel! Dar, deși învierea lui Lazăr a fost menită să le corecteze teologia greșită despre suferință și despre lucrarea lui Mesia, poporul rămâne rob unei teologii idolatre despre venirea lui Mesia. Deși poate mulți erau dezamăgiți de Isus, iată că învierea lui Lazăr și manifestarea puterii lui Dumnezeu prin Isus, le-a redat speranța: El va fi cel care ne va elibera de Romani și va face pe Israel capul națiunilor. Ei nu-L iubeau nici pe Dumnezeu, nici pe Isus, ci pe ei înșiși. Isus era doar un mijloc prin care ei puteau ajunge la confortul după care tânjeau atât de mult. Dar Isus nu venise să le rezolve aceste probleme, ci o problemă mai adâncă: problema păcatului și a apropierii lor de Dumnezeu. Tocmai de aceea El intră pe un măgaruș pentru a împlini profeția din Zaharia 9.

Este important să înțelegem contextul acestei profeții. Prima parte a capitoului 9 din Zaharia ne prezintă pedepsirea și curățirea Neamurilor din jurul Israelului, după care profeția continuă astfel:

„Voi tăbări în jurul Casei Mele ca s-o apăr împotriva unei oștiri, împotriva celor ce se duc și vin, și nu va mai trece asupritorul peste ei, căci acum Mă uit cu ochii Mei. Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe. Voi nimici carăle de război din Efraim și caii din Ierusalim, și arcurile de război vor fi nimicite. El va vesti Neamurilor pacea și va stăpâni de la o mare la cealaltă, și de la râu până la marginile pământului.” (Zah.9:8-10)

În profeție este un contrast izbitor între evenimentul pedepsirii Neamurilor și Împărăția păcii care va fi instaurată după aceea, și venirea lui Mesia, blând și smerit, pe mânzul unei măgărițe. Cum să interpretăm această profeție? În cărțile profetice descoperim două tipuri de profeții despre venirea lui Mesia. O parte din profeții Îl prezintă venind în slavă, pedepsind Neamurile și instaurând o domnie a păcii și dreptății. Cealaltă parte din profeții Îl înfățișează fără strălucire, respins, prigonit și în suferință. În mod evident cele două tipuri de profeții evidențiază două etape distincte din lucrarea lui Mesia. Mai este și un al treilea tip de profeție. Acest tip suprapune cele două faze distincte ale lucrării lui Mesia. Ele privesc în ansamblu lucrarea lui Mesia, și cele două etape sunt alăturate în cadrul aceleiași profeții. Exact așa se întâmplă și în Zaharia 9. Venirea lui Mesia, blând și smerit, vizează prima etapă a lucrării Sale, iar pedepsirea neamurilor și instaurarea unei împărății a păcii are în vedere a doua etapă a lucrării sale. Al treilea tip de profeție stârnește confuzie, dacă nu este interpretată în lumina primelor două tipuri de profeții, care delimitează foarte clar cele două etape din lucrarea lui Mesia. Al treilea tip de profeție nu are însă rolul să ne încurce, ci să ne deschidă mintea și să privim la lucrarea lui Mesia ca un tot. Sunt două etape, dar este o singură lucrare. Lucrarea este completă și are sens doar din perspectiva ambelor etape descrise. Este interesant că mulțimea care Îl întâmpină pe Isus, citează din Ps.118: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Ps.118 est un psalm mesianic, dar acest psalm evidențiază în primul rând prima etapă a lucrării lui Mesia. Împăratul care avea să vină este înfățișat cuprins de suferință și de legăturile morții, și într-un final izbăvit și înălțat de Dumnezeu. Concluzia istoriei suferinței și înălțării lui Mesia este redată de celebrul verset:

„Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.” (Ps.118:22).

Acest verset nu doar că subliniază traseul din viața lui Mesia: suferință și apoi slavă, dar ne descoperă că respingerea și suferința avea să vină chiar din partea zidarilor, care nu puteau fi

decât cei din poporul ales. Măcar că au citat din Ps.118, poporul nu s-a smerit în fața adevărilor evidente despre lucrarea lui Mesia creionate în acest psalm. Ioan aduce în atenția noastră Ps.118 și Zaharia cap.9 tocmai pentru a ne aduce aminte că lucrarea de jertfă a lui Isus era în perfectă armonie cu profețiile vechi-testamentale despre Mesia. Și acest pasaj introduce noi actori inconștienți care împlineau planul Tatălui.

Mulțimea strigă de bucurie, ucenicii găsesc măgărușul pentru Isus, iar Fariseii devin și mai deciși să Îl omoare pe Isus. Mulțimea și ucenicii nu știau că tocmai împlineau profeția din Zaharia 9, iar fariseilor nici prin creasta minții nu le trecea că prin hotărârea lor ei împlinesc profeția din Ps.118 care anunța că Piatra (Mesia) avea să fie lepădată chiar de zidari.

Pasajul despre intrarea lui Isus în Ierusalim deschide minții câteva lucruri esențiale despre natura umană. Suntem șocați atunci când ne dăm seama că aceiași oameni care L-au ovaționat pe Isus peste câteva zile aveau să Îl răstignească. Mulțimea este schimbătoare, iar slava ei deșartă! Noi căutăm de obicei slava mulțimii și aprecierile oamenilor. Dar mare atenție! Cel idolatrizat de mulțime, poate la fel de ușor să fie răstignit a doua zi. Doar atunci când oamenii Îl slăvesc pe Dumnezeu în urma lucrării noastre ne putem bucura. Dacă ne slăvesc pe noi, suntem în mare pericol. Înseamnă că noi suntem un idol pentru ei, și de la orice idol sunt multe așteptări. Când aceste așteptări nu vor fi împlinite, idolul va fi lepădat cu o ură mai mare decât iubirea care i s-a oferit în prima fază. Iar noi suntem oameni, și nu dumnezei. Niciodată nu vom putea împlini așteptările idolatre ale mulțimii. Cel idolatrizat va sfârși prin a fi martirizat. Deci nu te bucura când mulțimea te adulează! Ești în pericol de moarte! Când oamenii te apreciază, fii cu ochii în patru, nu fi naiv, și întrebă-te de ce o faci? Văd în tine lucrarea lui Dumnezeu în fața căruia I se închină, sau te idolatrizează, sau încearcă să te manipuleze? Nu fii naiv, ci înțelege natura umană.

Reacția Fariseilor ne deschide și ea minte și ne atrage atenția asupra invidiei. După cădere, invidia este primul păcat care este evidențiat de Scriptură. Da, nu crima ci invidia, căci invidia l-a împins pe Cain să îl omoare pe Abel. Crima nu face decât să ne ajute să înțelegem cât de mare a fost această invidie. Deci primul păcat: uciderea lui Abel – înfăptuit din invidie. Apoi, cel mai grav păcat: răstignirea Fiului lui Dumnezeu – aceeași motivație: invidia. Natura umană este profund marcată și robită de invidie. Invidia este cea care explică o mulțime din reacțiile și faptele oamenilor care de altfel par de neînțeles, fără sens. Nu minimaliza forța invidiei. Nu disprețui forța invidiei nici din inima ta, dar nici din inima celorlalți. Veghează în primul rând asupra inimii tale ca nu cumva invidia să pună stăpânire pe tine. Dar apoi fii lucid și cu ochii în patru și în relațiile cu ceilalți. Cauți înălțarea? Cauți succesul și realizările mari? De ce? De ce vrei să îți complici singur viața? Oare ce îți va aduce înălțarea? Crezi că îți va aduce slavă și apreciere? Oare chiar crezi că oamenii te vor aprecia cu adevărat și se vor bucura de succesele tale? Nu fi naiv. Trezește-te. Te vor slăvi cei care vor avea un folos de pe urma înălțării tale, și poate cei de departe care nu se simt amenințați de înălțarea ta. Dar cei mai mulți te vor invidia, iar cei care vor fi puși în umbră de înălțarea ta te vor urî de moarte. Vrei nu vrei, înălțarea ta va umbri pe alții din domeniul înălțării tale, și acest lucru va atrage mulți dușmani. Dacă, în schimb, duci o viață liniștită și fără succese care să atragă atenția ești mai ferit de ura lumii. Deci de ce îți dorești înălțare? Sufletul își găsește împlinirea cu adevărat în relația cu Dumnezeu și slujirea Lui în lucrurile mici. Înălțarea te va face în sine mai fericit? Nu. Ci Îți va aduce mai multe necazuri ca înainte. Înălțarea nu trebuie dorită, dar trebuie acceptată atunci când ea este în planul lui Dumnezeu cu viața ta, și are ca și scop glorificarea Numelui Său.

Când eram mai mic tânjeam după succese și înălțare. Credeam undeva în inima mea că

ele mă vor face mai fericit și că mă voi bucura de recunoașterea din partea celorlalți. Acum am descoperit adevărata împlinire în relația cu Domnul și în credințioșia în lucrurile mici. Chiar dacă ceilalți nu știu, Domnul care vede în ascuns te apreciază și se bucură nespuse de slujirea ta. Și acest lucru îți este de-ajuns. David, după ce este zdrobit de Domnul prin încercări renunță la gândurile de înălțare atât de specifice celor tineri, descoperă adevărata smerenie, și în același timp adevărata împlinire:

„Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțărcat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!” (Ps.131)

Am început să descopăr această împlinire și dorințele de înălțare au fost răstignite. Nu îmi mai doresc să ajung în lumina reflectoarelor. Oare pot acolo primi mai mult decât îmi dă Dumnezeu acum prin relația cu El? Cu siguranță nu! Oare mai pot crede acum în aprecierile sincere ale oamenilor? Nu! Înălțarea va aduce mai multe încercări: Pe de o parte ei, care te vor idolatriza, îți vor ispiti inima să se îngâmfe. Pe de altă parte, vei atrage invidia și ura multora. Dacă odată tânjeam după înălțare, acum îmi este teamă de ea. Și tocmai pentru că îmi este teamă de ea, îmi este teamă că s-ar putea chiar să vină. Îmi aduc aminte de inima zdrobită a lui Moise. Când era tânăr, era plin de avânt și mergea înaintea planurilor lui Dumnezeu. Când a fost smerit și era bătrân, sufletul lui era liniștit și potolit. Când Domnul îl chemă să fie izbăvitor, el refuză și preferă să rămână la păzitul oilor. Să ți se ofere cârmuirea unui popor și tu să preferi să rămâi păstor de oi? Pare o nebunie! Cu atât mai mult cu cât Domnul este Cel care te cheamă! Nici nu te simți vinovat că tu îți dorești înălțarea: Domnul vrea să te înalțe! Moise era fericit, era împlinit. Moise nu mai era naiv. El știa că această funcție îi va aduce multe neazuri din pricina inimii schimbătoare a poporului. Domnul Îl asigură că poporul îl va crede de această dată. Și așa se întâmplă, dar doar până la trecerea Mării Roșii. Apoi inima poporului se schimbă și se întoarce împotriva lui Moise. În cele din urmă Moise a avut dreptate. Temerile lui s-au confirmat: era mai ușor pentru el să păstorească o turmă de oi decât poporul Domnului. Cu toate acestea, Domnul a insistat ca El să intre în lucrare, și s-a mâniat când Moise a persistat în ezitarea sa. Iată că Domnul dorește uneori să te înalțe, chiar dacă tu nu îți dorești acest lucru! Și iată și singurul lucru care ne poate motiva să acceptăm și să ne dorim înălțarea: voia lui Dumnezeu pentru acest lucru. Și oare de ce dorește Dumnezeu acest lucru? Înălțarea noastră este mereu de dragul altora. Domnul vrea să Își descopere slava prin înălțarea noastră și să crească impactul mărturiei noastre făcută până atunci în ascuns. Umblarea cu Domnul în ascuns, alegerile noastre din cămăruță, credințioșia noastră în lucrurile mici ne fac frumoși, ne modelează după chipul Său. Domnul poate dori ca, încă din această viață, cei din jur să cunoască slava Sa, nestematele pe care El le-a pus prin harul Lui în noi. În tot timpul istoriei, Domnul a avut în planul Său vase pe care le-a înălțat nespuse de mult: Iosif, Moise, Iosua, David, Daniel. Iată ce îi spune lui Iosua:

„Astăzi, voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știi că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.” (Ios.3:7)

Înălțarea este un test și aduce multe ispite și neazuri. Cu toate acestea, ea are un rol important în planul lui Dumnezeu și trebuie acceptată de cei aleși. Aceștia însă, trebuie să vegheze și mai cu luare aminte asupra sufletului lor ca nu cumva înălțarea să le pricinuiască pieirea și căderea, așa cum a fost cazul lui Saul. Domnul vrea să Își confirme vasele prin care El lucrează, pentru ca toți să știe acest lucru și să primească mesajul și darurile pe care El vrea să le dea. Același lucru l-a făcut și cu Isus. Isus a rămas în ascultare de Domnul, a biruit ispita înălțării

și și-a păstrat împlinirea în relația cu Domnul.

După cum spuneam, actorilor inconștienți li se adaugă mulțimea, ucenicii și Fariseii care împlinesc, fără să știe, ceea ce fusese prevestit de mult cu privire la Mesia. În următorul pasaj intră în scenă, tot ca actori inconștienți, niște Greci care vor să îl vadă pe Isus. Acești Greci se suiseră la praznic. Deci erau prozeliți. Erau dintre Neamuri, dar recunoscuseră că Yahwe este Dumnezeu cel adevărat și veneau să I se închine. Filip și Andrei au comunicat lui Isus intenția acestor greci, iar Isus îi ia prin surprindere și le răspunde: A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Isus interpretează cererea Grecilor ca pe un semn care anunța că momentul răstignirii era aproape. Nu găsesc în vechiul Testament o profeție anume pe care Grecii să o fi împlinit. Pot doar să văd în dorința Grecilor de a-L vedea pe Isus anticiparea următoarei faze din planul lui Dumnezeu: după ce Isus a fost respins de ai Săi, Neamurile L-au primit și printre ele a început o trezire spirituală fără precedent în istorie, trezire care continuă și până în ziua de azi. În acest sens ar putea fi un semn: a sosit ceasul! În același timp, știm că Isus se bucura de o relație specială cu Tatăl, de o călăuzire specială din partea Lui. Chiar dacă nu era o profeție anume, Isus a recunoscut în cererea grecilor un semn din partea Tatălui care Îl anunța că vremea este aproape, că sosise ceasul. La fel cum gestul Mariei nu fusese profețit, dar era un semn, și dorința grecilor de a-l vedea pe Isus era tot un semn. Gestul Mariei anticipa moartea lui Isus, iar gestul grecilor noua etapă din planul lui Dumnezeu care avea să fie adusă de moartea și învierea lui Isus: vremea Neamurilor. În Isaia sunt niște profeții fascinante despre Mesia. Ele nu anunțau doar faptul că Mesia avea să fie respins de ai Săi, ci și că El avea să fie primit de Neamuri care vor cunoaște o trezire spirituală fără precedent în istorie. Aceste profeții păreau fără logică și părea imposibil să se împlinească: cum adică ai Săi, care aveau Legea și Legămintele și care-L așteptau pe Mesia să Îl respingă, iar Neamurile care umblau în întuneric, care de mii de ani sfidau pe Yahwe și chemarea Lui, și care nu așteptau nici un Mesia, să Îl primească? Și să facă acest lucru exact în momentul în care martorul lui Dumnezeu din istorie, Israel, avea să fie lepădat? Și iată că exact așa s-a întâmplat. Isus a împlinit profeții incredibile făcute cu sute de ani înainte. Și aceste profeții nu vizau doar evenimentele din viața Lui ci și mersul lumii, cursul întregii istorii. Cum să nu credem că Isus care a împlinit aceste profeții este Fiul lui Dumnezeu?

Îmi place atât de mult răspunsul lui Isus după ce primește acest semn de la Tatăl. El nu spune: a sosit ceasul să moară Fiul Omului, ci *a sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului*. Ce perspectivă înaltă avea Fiul lui Dumnezeu. El nu era centrat asupra suferinței ce avea să vină, ci asupra slavei ce avea să fie adusă de suferințele Sale. El are o perspectivă completă asupra planului lui Dumnezeu. În fața unei încercări, noi de regulă ne centram asupra durerii și întunericului din încercare și dorim să evităm încercarea sau să se termine cât mai repede.

Isus privea mai departe. El știa că încercarea vine din partea Tatălui, că ea are un rol important într-un plan mareț și că ea nu prezintă finalul poveștii, ci doar începutul ei. Finalul avea să fie altul, unul glorios. Îmi aduc aminte de replica genială din filmul lui Gibson despre patimile Mântuitorului. Când Isus cade sub povara crucii, iar Maria vine să Îl ajute, El se întoarce spre ea și cu o strălucire aparte în ochi îi zice: Vezi, mamă, acum înnoiesc toate lucrurile! Isus nu își asumă nici rolul de victimă, nici de învins. Pentru El drumul Golgotei era drumul biruinței, calea către slavă. După ce Isus le țintește privirile ucenicilor spre slava ce avea să vină, El actor conștient în planul Tatălui le arată și calea spre slavă, singura de altfel:

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare aduce multă roadă”.

Isus se folosește de o imagine din creația lui Dumnezeu pentru a-i ajuta să înțeleagă necesitatea morții sale. Taina vieții, a rodului mult dorit stă tocmai în moartea grăuntelui. Iar Fiul nu a vrut să rămână singur, fără mireasă. Ne aducem aminte că Isus Și-a început lucrarea la Nunta din Cana. Acolo El Și-a arătat slava, iar ucenicii Lui au crezut în El. El, de fapt, Își curta Mireasa. Deși relația cu Tatăl era suficientă, și Dumnezeu Își este suficient Sieși, cu toate acestea, noi suntem fiii Lui, făpturile mâinilor Sale. Noi suntem din El, iar El ne iubește ca pe Sine Însuși. El nu a dorit să rămână singur. Și chiar dacă singura posibilitate ca noi să devenim Mireasa Lui, să facem parte din roadele Sale, a fost moartea Sa, El nu a dat înapoi, ci a mers hotărât înainte. De ce a făcut acest lucru. Mai ales când El putea trăi și fără noi pe deplin fericit, iar noi ne merităm soarta pieirii? Un singur răspuns: dragostea, dragostea dumnezeiască! Pur și simplu El ne-a iubit și ne-a dorit ca Mireasa Sa pe veci. Oare ce taină purtăm în noi, dacă Fiul ne-a dorit ca Mireasă a Sa pe veci, și pentru a face posibil acest lucru, S-a adus pe Sine jertfă pentru noi? Ah, dacă am cunoaște dragostea Lui pentru noi, bucuria Lui pentru noi, cât de mult ne dorește și cum Își găsește desfătarea în noi, atunci tristețea, amărăciunea, mâhnirea ar fugi, și am cunoaște că este posibil să împlinești îndemnul paulinic: **bucurați-vă întotdeauna!** Dacă încerci să îți tragi seva bucuriei din propriile performanțe spirituale, ești sortit tristeții, dar dacă înțelegi taina deci, cauți bucuria din desfătarea pe care El Și-o găsește în Tine, în ciuda imperfecțiunilor și ruinelor din tine, atunci nu doar că te vei putea bucura, dar vei găsi și puterea să trăiești pe calea sfințeniei. Cu cât ne centrăm mai mult pe El, cu atât devenim mai frumoși, și aceasta spre slava Lui. Cu cât ne centrăm mai mult pe noi, pe dorința de a deveni mai frumoși, cu atât șchiopătăm mai mult și ne îndepărtăm de frumusețea după care tânjim. Marea întrebare care rămâne este: dorim să fim frumoși spre slava Lui sau spre a noastră!

Isus deci le ațintește ucenicilor privirea spre slava viitoare a Fiului Omului. Apoi, le descoperă calea, unica cale pentru a ajunge într-acolo însoțit de rod și de o Mireasă. Dar discursul lui Isus nu se încheie aici. El le dă o veste nu prea plăcută pentru ucenici: ca și ucenici ai Lui, ei înșiși vor trebui să pășească pe urmele Lui și să guste moartea și suferința:

„Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Mă slujește cineva, să Mă urmeze... - iar Isus pășea spre moarte. Adică, să Îl urmeze pe Isus pe calea jertfirii de sine.”

Ce înseamnă să îți iubești viața? De ce este greșit să îți iubești viața? Trebuie să ne urâm viața și să ne dorim să murim cât mai repede? Despre ce viața este vorba? Despre viața în lumea aceasta. Lumea aceasta, condusă de Stăpânitorul întunericului, ne momește să ne luăm partea în această lume, ne face o ofertă seducătoare. Ne cheamă spre fericire într-o lume fără Dumnezeu, în care noi suntem dumnezei, în care noi hotărâm, în care ne împlinim dorințele și poftele, în care trebuie să ne simțim bine și să avem parte de tot confortul, în care suferința trebuie evitată cu orice preț. Chiar cu prețul compromisul și călcării în picioare a valorilor. Aceasta este viața trăită în și pentru lumea aceasta: urmează-ți setea, totul va fi bine, totul va fi confort și fără greutate. Această viață este total opusă vieții pe care n-o propune Domnul. El ne învață că doar cu El și în supunere față de El, doar dacă El este centrul, atunci vom fi împliniți. Nu dorințele noastre, ci mai întâi Domnul să ne fie desfătarea. Învățăm că viața în această lume nu e totul. Este doar o trecere spre adevărata viață. Învățăm că această viață este plină de necazuri. Învățăm că suferința nu e dușmanul de moarte, ci drumul spre slavă. Învățăm că de dragul relației cu El și al valorilor, trebuie deseori să renunțăm la confort și la împlinirea dorințelor noastre. Învățăm să renunțăm la dreptatea noastră, să ne dăm jos de pe tronul de dumnezeu și să recunoaștem că este un singur Dumnezeu. Aceasta înseamnă să pierzi, să accepți pierderi în această lume. Poți pierde bani,

casă, relații, sănătatea și însăși viața. Cine își va pierde în acest mod viața, o va câștiga pentru viață veșnică. Îmi place verbul folosit de Isus: și cine își urăște viața în această lume o va păstra pentru viața veșnică. Viața fără Dumnezeu, viața dominată de confort și care ocolește suferința și lepădarea de sine, moartea spre rodire, nu trebuie doar respinsă, ci și urâtă. Trebuie să ne fie groază de ea, să o vedem ca pe cel mai mare rău, ca pe dușmanul de moarte. Da, ca pe dușmanul de moarte, căci chiar este. În spate este cel rău care vrea să ne facă să risipim oferta lui Dumnezeu, cea a rodirii prin moarte. O viață de confort, de bine și fără necazuri trebuie urâtă. Căci nu aceasta este oferta lui Isus. Chiar dacă viața cu Isus este plină de bucurii și roade, necazurile nu lipsesc. Și nu lipsesc cu un rost: ele sunt singurul drum spre slavă.

În fața chemării Sale de a-L urma pe drumul crucii, ne putem teme, putem fi ispitiți să dăm înapoi. De aceea, avem nevoie de un model, și de aceea Isus își încheie discursul aducând în atenția noastră deopotrivă temerile și hotărârea Lui:

„Acum, sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!”

Ca Isus, Fiul lui Dumnezeu să poată fi un model cu adevărat motivant, este important să înțelegem cât de greu I-a fost să pășească pe drumul crucii. Dacă vedem în Isus Fiul Atotputernic care a pășit fără prea multe frământări spre o suferință care oricum nu-L putea tulbura căci El era Fiul Cel Atotputernic, atunci nu vom găsi mângâiere și îmbărbătare în exemplul lui Isus. Isus era Fiul. Cu toate acestea, El ne mărturisește că sufletul era tulburat. Deci să nu ne speriem când sufletul va fi tulburat înaintea încercărilor ce vor veni. Iată că și Isus a fost tulburat, a fost cuprins de o întristare de moarte și S-a rugat cu lacrimi fierbinți: Tată, dacă e cu putință, depărtează de la Mie paharul Acesta! Totuși, facă-Se nu voia Mea, ci voia Ta!

Ne gândim că tulburarea și suferința își găsesc sursa și explicația în umanitatea lui Isus. Și în parte, așa este: El era om, și era îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a păcatului prin care putea fi ispinit, prin care putea gusta suferința. Dar să nu uităm în același timp că Golgota presupunea o încercare și durere unică: nu suferințele fizice, nu batjocura oamenilor erau ceea ce Îl tulbura pe Isus, ci purtarea fărădelegii omenirii și despărțirea de Tatăl. Și aici nu doar umanitatea, ci însăși divinitatea Sa striga: Nu! Depărtează de la Mine acest pahar? Oare nu era legitim ca Fiul, Cel care era Una cu Tatăl, să Își dorească să păstreze această părtășie sfântă din eternitate și să nu mai aibă loc despărțirea? Oare nu era legitim ca Fiul, Cel Preasfânt să Își dorească să nu fie făcut păcat, să nu Se identifice cu fărădelegile întregii lumi? Iată că nu doar umanitatea Sa, dar Însăși divinitatea Sa era sursă a tulburării și temerilor din sufletul Său. Astfel, înțelegem că tulburarea Sa a fost cu atât mai mare decât tulburarea pe care o vom încerca noi. Tatăl nu ne va da niciodată o încercare care să ne despartă de El. Chiar dacă în anumite încercări El poate părea departe, El este acolo ca să ne dea pacea Sa și să ne îmbărbăteze. Dar Fiul avea să rămână singur. Isus rămâne hotărât. El nu dă înapoi. El merge înainte. El este conștient că aceasta este singura cale că noi să devenim Mireasa Sa, că nu este altă opțiune, altă posibilitate. De aceea, El nu caută alte soluții, mai simple, sau alternative. Și mai crede un lucru: că bucuria de a ne avea pe noi ca Mireasă este cu mult mai mare decât suferința însăși, că slava și bucuria de după jertfă Îl vor reabilita, Îl vor mângâia, și va fi pe deplin împăcat cu decizia pe care a luat-o, și nu va regreta niciodată că a urmat planul Tatălui.

Isus Își încheie discursul Său cu decizia de a merge înainte. El primește semnul din partea tatălui că vremea este aproape, și El rostește cu hotărâre: Da, vreau să merg până la capăt. Dar, din nou, formulează decizia de a păși în moarte într-un mod surprinzător: Tată, proslăvește

Numele Tău! Isus își începe discursul vorbind despre slavă, și Îl încheie vorbind despre același lucru:

- **Început:** *Tată, a sosit ceasul ca să fie proslăvit Fiul omului!*
- **Sfârșit:** *Tată, proslăvește Numele Tău!*

El are privirile ațintite spre răsplătire, nu spre moartea grăuntelui de grâu, ci spre rodul cel mult așteptat. El știe că jertfa sa este deopotrivă spre slava sa și spre slava Tatălui. Isus ne descoperă secretul biruinței:

Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu. (Ev.12:2)

Isus privea înainte, spre final. Așa a biruit, doar așa putem birui și noi.

Isus explică auditoriului cum anume va fi proslăvit Numele Tatălui prin jertfa Sa. El subliniază două elemente:

- *Stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.*
- *Voi atrage la Mine pe toți oamenii.*

Jertfa lui Isus avea să facă posibilă judecarea diavolului și mântuirea lumii.

Am dezvoltat ambele elemente când am scris comentariul pe Apocalipsa. Acum voi relua doar câteva puncte esențiale. Cel rău nu putea fi judecat fără jertfa lui Isus. Cei ce erau socotiți neprihăniți în vechime, făcuseră și ei păcate, iar păcatele lor nu erau ispășite, soluționate. Diavolul făcuse și el rele. Dacă Dumnezeu nu îi judeca pe ceilalți, cum să Îl judece pe el? Ba mai mult, diavolul avea acces în ceruri din această pricină (vezi Iov cap.1-2). Prin jertfa lui Isus, păcatele sfinților din vechime au fost ispășite și ei au fost judecați în Hristos. Acum putea fi judecat și cel rău. Curățirea Templului ceresc prin jertfa lui Isus (vezi Evrei 9) a îndepărtat temeiul accesului diavolului în cer și acesta a fost aruncat afară din cer (vezi Apoc.12). Iar lumea putea fi mântuită în mod desăvârșit. Jertfa lui Isus aduce ispășire definitivă pentru orice păcat. Numele Tatălui avea să fie proslăvit prin biruința asupra dușmanului Său de moarte, satan, și prin mântuirea celor ce aveau să creadă în Isus. Isus avea să atragă spre Sine pe toți oamenii. Oamenii răzvrățiți, care Îl urau pe Creator și se îndoiau de dragostea Sa, aveau să primească o nouă provocare: dragostea Creatorului oglindită în moartea Fiului pe cruce. Toți aveau să fie atrași spre Dumnezeu prin această dragoste. Cu toate acestea nu toți aveau să creadă. Deși atracția crucii este imensă, Domnul nu a vrut ca liberului arbitru să fie strivit. Libertatea de alegere va fi reală, în ciuda minunatei iubiri revelate prin cruce. Moartea lui Isus nu avea să fie o simplă moarte. Isus nu a fost un martir. Moartea Sa a fost unică, ea a fost o jertfă pentru păcat, și avea să aibă consecințe unice: Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.

Auditoriul este derutat de perspectiva lui Isus asupra înălțării Fiului Omului de pe pământ: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veci; cum dar zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălțat? Cine este acest Fiul al omului? În teologia lor exista doar a doua venire a lui Mesia. Când va veni a doua oară, Mesia avea să rămână în veci cu poporul Său. Dar acum El avea să plece dintre ei. Isus le răspunde cât se poate de clar la nedumerirea lor: Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Prezența Fiului printre ei a fost un har imens, inimaginabil. A fost, dacă vreți, cel mai mare har de care s-ar putea bucura vreun om pe acest pământ. Să te întâlnești cu Dumnezeu Întrupat, cu Însăși Lumina! Ce har! Dar odată cu harul vine și responsabilitatea: Umblați ca unii care aveți Lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul.

Respingerea Luminei, aduce mai mult întuneric, aduce împietrire de moarte. Cu cât oferta Luminei este mai mare, cu atât împietrirea este mai profundă, și întunericul ce vine mai dens. Acum, oferta Luminei era maximă! Ei aveau în fața lor nu pe cineva care să le vorbească despre Lumină, ci Însăși Lumina! Acest verset ne responsabilizează să răspundem la chemările Luminei și să nu disprețuim harul din viața noastră, care uneori poate fi unul special. Cu toții beneficiem de har. Unii beneficiază însă de un har special. Dar să nu uităm că, dacă cineva primește mai mult, lui i se va cere mai mult. Niște părinți deosebiți, o biserică sănătoasă, lucrători cu har, vase ale Luminei cu care Dumnezeu îți intersectează viața, toate acestea pot creiona un har special de care ai parte. Îl vei risipi sau vei aduce roadă mult așteptată de Dăătorul harului?

Ioan încheie capitolul 12 cu un pasaj în care reia tema necredinței Iudeilor. De data aceasta adaugă un element nou. Spuneam, că respingerea lui Isus de către Israel era unul din cele mai de temut argumente împotriva lui Isus în secolul 1. Ioan insistă în Evanghelie pe adevăratele motive ale respingerii.

La sfârșitul lui Ioan 12 subliniază și faptul că respingerea lui Isus de către Israel este în perfectă armonie cu profețiile mesianice. Într-adevăr, în cartea Isaia fusese profețit cu mult timp înainte că Mesia avea să fie respins de Israel. Deci așa trebuia să se întâmple. Dacă Israel l-ar fi recunoscut pe Isus, atunci El nu ar fi putut fi Mesia pentru că nu se încadra profilului creionat de Vechiul Testament. În acest profil respingerea Sa de către Israel era o trăsătură clară. Ioan folosește expresii șocante:

- *Tot nu credeau în El, ca să se îplinească vorba pe care o spusese prorocul...*
- *De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis....*

La prima vedere am zice că este vorba de predestinare, în sensul că, chiar dacă ar fi fost disponibili credinței, Dumnezeu tot nu i-ar fi lăsat să creadă pentru a se împlini profețiile. Așa să fie? Continuare pasajului ne propune o cu totul altă perspectivă. Următoarele versete insistă din nou pe alegerea greșită pe care au făcut-o iudeii și pe motivația din spatele necredinței lor:

„Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor nu-l mărturiseau pe față ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.”

Deci chiar dacă prin necredința lor s-a împlinit o profeție, necredința lor are ca și cauză alegerea lor de a iubi mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu. Ioan insistă apoi și pe faptul că vor fi judecați pentru că L-au respins pe Isus. Isus le spune că El nu a vorbit de la Sine, ci de la Tatăl, El a oglindit toata slava Tatălui, a fost Lumina trimisă de El în lume, a rostit cuvintele Tatălui. De aceea, cel care nu crede în El nu are nici o scuză, ci va fi osândit și judecat. Nu poți osândi sau judeca pe cineva care nu a avut posibilitatea reală să creadă pentru că era rostită deja o profeție care trebuia să se îplinească întocmai. Nu poți osândi pe cineva care s-a născut sub păcat și care nu a avut șansa reală de a crede în lume. Dacă ei s-au născut în păcat și apoi Domnul i-a orbit ca să se îplinească profeția din Isaia, cum mai pot fi ei judecați? Pentru ce anume? Isus spune exact opusul: Eu am oglindit slava Tatălui și am fost o lumina ca oricine crede în Mine să creadă și să nu umble în întuneric. Cu alte cuvinte, oferta lui Isus a fost cât se poate de reală și credibilă. Tocmai din această pricină este legitimă osândirea și judecata:

„Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.”

Isus reia tema Cuvântului. Cuvintele Sale erau din Dumnezeu, și au adus Lumina, au putut fi recunoscute de făpturile create. Dacă cineva nu le-a primit, înseamnă că a nesocotit pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă cineva a respins cuvintele venite din Dumnezeu, nu are nici o scuză, nici un temei pentru dezvinovățire. Este pe deplin responsabil de situația sa și vinovat pentru alegerea de a respinge de dragul întinericului o lumină atât de intensă și atât de clară. Isus avea să le spună ucenicilor mai târziu:

„Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor. Cine Mă urăște pe Mine, urăște și pe Tatăl Meu. Dacă n-aș fă făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum le-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu. Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se îplinească vorba scrisă în Legea lor: M-au urât fără temei.” (Ioan 15:22-25).

Isus nu invocă profețiile care prevesteau respingerea Sa de către Israel pentru a înălța predestinarea și a demonstra că nu există liber arbitru și capacitatea intrinsecă de a alege a ființei umane, ci dimpotrivă pentru a evidenția opusul. Chiar dacă a profețit mai dinainte, aceasta nu înseamnă că ei pur și simplu nu aveau altă opțiune deoarece așa era profeția. Alegerea lor a fost reală și fără temei. Au avut toate motivele și dovezile să creadă în Isus. Sunt responsabili și nu se pot dezvinovăți, nu pot găsi nici o scuză pentru respingerea lui Isus. Ba mai mult, Isus nu doar le aduce aminte ucenicilor că respingerea Sa a fost profețită mai dinainte ci că s-a profețit mai dinainte că această respingere va fi fără temei, și deci fără scuză, că va fi o alegere liberă și responsabilă, care nu va avea circumstanțe atenuante, care nu va putea fi scuzată de nimic, deci nici de faptul că trebuia să se îplinească profețiile din vechime. Este atât de clar în Evanghelie că autorul nu înalță predestinarea acestei generații pentru pieire, ci preștiința lui Dumnezeu. Dumnezeu a crezut respingerea lui Isus de către Israel. El știa mai dinainte ce avea să aleagă Israel și a profețit acest lucru, și l-a integrat în planul Său cu un rost anume (vezi Romani 11).

Ioan 11b-12 ne atrage atenția asupra trei teme principale:

- Moartea lui Isus
- Împlinirea profețiilor și anticiparea morții lui Isus prin personaje inconștiente de rolul lor în planul lui Dumnezeu
- Rațiunea respingerii lui Isus de către Israel

Aș vrea să mai comentez puțin a doua temă. Observăm că Isus este singurul actor conștient, iar toate cele personaje sunt inconștiente. Cu toate acestea ele împlinesc fără să știe și fără să își propună acest lucru planul Tatălui cu Isus. Să revedem lista cu actorii fără voce:

- Marele Preot profetește moartea lui Isus pentru norod.
- Înainte de Paște, evreii vorbesc despre Isus: el este în centrul atenției.
- Maria îl unge pe Isus cu mir și anticipează moartea și îngroparea Sa.
- Iuda avea să Îl vândă, împlinind astfel profețiile.
- Mulțimea Îl întâmpină pe Isus încălecat pe un măgăruș ca pe Mesia.
- Ucenicii găsesc măgărușul și împlinesc fără să știe profeția din Zaharia cap.9
- Fariseii sunt cuprinși de invidie și se pregătesc să îplinească fără să știe profeția din Ps.118: piatra lepădată de zidari...
- Grecii care vin să îl vadă pe Isus împlinesc un semn din partea Tatălui pentru Isus și anticipează următoarea perioadă din planul Tatălui: perioada neamurilor.
- Iudeii nu cred în Isus, și prin aceasta împlinesc ce fusese profețit cu sute de ani înainte de Isaia.

Și în tot acest context este fascinant că autorul insistă că libertatea de alegere a fost una reală. Și aceasta este fascinant în planul lui Dumnezeu. El nu are niște roboți cărora le învârtă cheița de la spate și astfel piesa este jucată exact cum a planificat-o Tatăl. Oamenii sunt lăsați liberi. Dar Tatăl, pe de o parte, prevede alegerile lor, pe de altă parte le integrează fără voia acestora în planul Său, după cum ne spune proverbul: Domnul a făcut toate lucrurile pentru o țintă, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii. (Pv.16:4). Dumnezeu lasă libertatea de alegere tuturor oamenilor, însă indiferent dacă Îl vor alege pe El sau nu, ei tot vor lucra pentru împlinirea planului Său. Secretul constă în preștiința și înțelepciunea Sa de a potrivi lucrurile, astfel încât alegerile celor răzvrătiți să lucreze în cele din urmă tot gloria Sa și împlinirea planului Său. Pavel ne spune în Romani 9:

„Nu este olarul stăpân pe lutul lui ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: Pentru ce m-ai făcut așa? Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să Își descopere mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să Își arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?”

Domnul știa mai dinainte ce vei alege, de aceea, de la început îți fixează rolul în planul Său. Dacă Îl vei respinge, El Își va arăta prin tine răbdarea și apoi judecata Sa. Dacă Îl vei alege, El Își va arăta prin tine bunătatea și slava. De la Început, Domnul a știut dacă ești făcut pentru slavă sau pentru pieire. Orice vei alege, Domnul Se va descoperi prin tine, și în cele din urmă vei împlini planul lui Dumnezeu. Paguba va fi de fapt a ta: tu nu vei lua parte și nu te vei bucura de acest plan minunat. Fariseii care nu au primit botezul lui Ioan Botezătorul au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, dar prin ei, planul lui Dumnezeu s-a împlinit.

Este fascinant în cap.11b-12 să descoperi cum fiecare personaj are un rol în împlinirea planului Tatălui cu Isus. Indiferent dacă Îl iubeau sau Îl urau pe Isus, indiferent dacă știau sau nu știau planul lui Dumnezeu cu Isus, indiferent de motivațiile pe care le aveau, fiecare devine o unealtă în mâna Tatălui spre împlinirea lucrării Sale. Toate lucrurile erau în mâna Tatălui și lucrau spre împlinirea planului Său cu Isus, iar planul Său pentru Isus, chiar dacă presupunea suferință, era un plan minunat pentru Isus, era pentru binele și gloria Sa:

„Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc.” (Ps.40:5 – psalm mesianic)

Isus se putea detașa de reacția oamenilor față de Sine deoarece era ancorat la o perspectivă superioară. El nu cădea sub povara disperării a celui care ia ofensele și nedreptățile într-un mod personal și este dezamăgit de ceilalți. El știa că Tatăl are toate lucrurile în mâini. Tatăl avea să judece pe cei care îi vroiau răul, dar în ce privește planul Tatălui pentru El, toți aveau un rol, fiecare putea fi ca o daltă în mâna Tatălui prin care Acesta împlinește ce are de împlinit. De multe ori cei din jurul nostru ne sunt dați și de multe ori nu ține de noi dacă ei ne vor iubi sau urî. Dacă ne vor aprecia sau ignora. De multe ori reacțiile celor din jur sunt pentru noi un motiv de tulburare și apare dorința să ne schimbăm contextul relațional. Uneori acest lucru este posibil, alteori nu. Este adevărat că Pavel scrie: *Dacă poți să te slobozești, slobozește-te*, dar în același timp el ne scrie ca fiecare să rămână în starea în care L-a chemat Domnul. De multe ori ne închipuim că problema este la cei de lângă noi, și dacă ne schimbăm contextul relațional va fi bine. De cele mai multe ori problema este la noi și în bolile din inima noastră. Tocmai de acel

context avem nevoie pentru ca boala din noi să iasă la iveală și apoi să fie vindecată. Dacă acceptăm rolul lui Isus: Cel care acceptă cu orice preț voia Tatălui în viața Lui, atunci ne bucurăm de această promisiune: toate lucrurile vor lucra spre binele nostru, și deci la fel cum a fost și pentru Isus, toate reacțiile oamenilor și tot ce vor face ei pentru noi sau împotriva noastră, vor lucra de fapt spre împlinirea planului minunat al Tatălui cu viața noastră. Deci, putem să afirmăm: noi, de fapt, nu mai avem nici dușmani, nici oameni care să ne facă rău. Chiar dacă ei ne vor urî și ne vor vrea răul. Tatăl în înțelepciunea și slava Lui, îi va folosi ca unelte pentru a împlini ce este mai bun și frumos în viața noastră. Aceasta nu înseamnă că întotdeauna va fi ușor. Uneori vor fi vase ca Maria prin care Domnul ne va mângâia, alții vor fi vase ca Iuda care ne vor trăda. Totuși, toate reacțiile celor din jur vor lucra spre binele celor ce Îl iubesc pe Domnul. Dar mare atenție, pentru a beneficia de acest har, este o condiție: ***să accepți ca și Isus, voia Tatălui în viața ta, cu orice preț.***